

Arrest

nr. 239 436 van 4 augustus 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: **X**
in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat F. HASOYAN**
Luikersteenweg 289/gelijkvloers
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, op 4 maart 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 27 januari 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 maart 2020 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juni 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De eerste verzoekende partij verklaart de Armeense nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 26 november 1972.

De tweede verzoekende partij verklaart de Armeense nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 26 mei 2005. Zij is de minderjarige dochter van de eerste verzoekende partij en wordt door haar wettelijk vertegenwoordigd in huidige procedure.

Op 8 januari 2019 dient de eerste verzoekende partij, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van de tweede verzoekende partij, een eerste aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar echtgenoot, die de Belgische nationaliteit bezit.

Op 2 juli 2019 neemt de gemachtigde van de burgemeester van Geetbets de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 2 augustus 2019 dient de eerste verzoekende partij, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van de tweede verzoekende partij, een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar stiefvader, die de Belgische nationaliteit bezit.

Op 29 januari 2020 neemt de gemachtigde van de minister bevoegd voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing die op 3 februari 2020 aan de eerste verzoekende partij ter kennis werd gebracht en waarvan de motieven als volgt luiden:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 02.08.2019 werd ingediend door:

Naam: [M.]

Voorna(a)m(en): [S.]

Nationaliteit: Armeense

Geboortedatum: 26.11.1972

Geboorteplaats: Erevan

RR: [...]

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...]

+ Kind: [P.,E.] – Armeense – 26.05.2005 – RR. [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkenen vragen gezinshereniging aan met hun Belgische echtgenoot/stiefvader, de genaamde [H.I.] (RR: [...]) in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de ‘familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Ter staving van de bestaansmiddelen worden de volgende documenten van de referentiepersoon voorgelegd:

- Attest OCMW dd. 14.10.2019 waaruit blijkt dat zowel betrokkene als haar echtgenoot geen recht hebben op financiële steun.

- Rekeninguittreksels ING en Argenta waaruit blijkt dat de Belg tussen januari en oktober 2019 aanzienlijke bedragen gestort heeft gekregen van ‘[D.C.D] NV’.

- Saldibalans grootboekrekening voor de periode 01.01.2019 – 30.09.2019 op naam van [H.I.]
- Tussenresultaat 30.09.2019 op naam van [H.I.]
- Aanslagbiljet van inkomsten 2017 – aanslagjaar 2018, er kan niet geïdentificeerd worden van wie het aanslagbiljet is.
- Uittreksel Acerta dd. 06.04.2019 waaruit blijkt dat de Belg in 2017 gekend stond als zelfstandige.

Op basis van de voorgelegde documenten wenst de referentiepersoon vermoedelijk aan te tonen een zelfstandige activiteit te hebben. Om op objectieve wijze te kunnen vaststellen of de referentiepersoon daadwerkelijk een zelfstandige activiteit uitoefent zou eigenlijk het volledig uittreksel van de kruispuntbank der ondernemingen moeten worden voorgelegd, alsook een bewijs van aansluiting bij een sociale kas voor zelfstandigen op naam van de referentiepersoon. Echter, blijkt enkel uit het uittreksel van Acerta dat de Belg aangesloten was als zelfstandige in 2017. Over de actuele situatie bevat het voorgelegde document helemaal geen informatie. Vandaar dat niet met zekerheid kan gesteld worden dat betrokkene heden nog een zelfstandige activiteit heeft. Daartoe bieden de andere documenten onvoldoende uitsluitel.

Wat het overzicht van tussenresultaat en de saldibalans betreffen dient opgemerkt te worden dat bij gebrek aan verifieerbare en onderbouwende bewijsstukken, dergelijke overzichten als een 'verklaring op eer' worden beschouwd. Het gesolliciteerd karakter van deze berekeningen kan niet worden uitgesloten. Ook het aanslagbiljet van inkomsten 2017 – aanslagjaar 2018 kan niet aanvaard worden als bewijs van de activiteit van de referentiepersoon, noch als bewijs van de beschikbare bestaansmiddelen. Vooreerst ontbreekt de pagina met de identiteit van de belastingplichtige. Bovendien gaat het aanslagbiljet te ver in de tijd terug om ervan te kunnen getuigen dat de referentiepersoon heden nog steeds een zelfstandige activiteit heeft en is het eveneens te oud om te kunnen vaststellen welke de huidige bestaansmiddelen zijn.

Wat betreft de rekeninguittreksels waaruit blijkt dat de referentiepersoon tussen januari en oktober 2019 bedragen heeft ontvangen van '[D.C.D.] NV'. Van de rekeninguittreksels op zich kan niet worden afgeleid waarom de referentiepersoon deze bedragen ontvangen heeft en hoelang hij hierover nog kan beschikken. Bij de beoordeling van de bestaansmiddelen dient er rekening gehouden te worden met de stabiliteit en de regelmaat van de bestaansmiddelen. Voor zover die bedragen overgemaakt zijn in het kader van een arbeidsovereenkomst, had de arbeidsovereenkomst duidelijkheid kunnen scheppen over de regelmaat en stabiliteit. Voor zover de bedragen werden overgemaakt in het kader van een mogelijke zelfstandige activiteit van de referentiepersoon bij '[D.C.D.] NV' dient opgemerkt te worden dat dit slechts een aanwijzing geeft van wat de omzet van betrokkene was in de afgelopen maanden. Welke kosten betrokkene heeft moeten maken om een dergelijk bedrag te kunnen factureren, hoeveel sociale bijdragen betrokkene nog moet betalen en hoeveel bedrijfsvoorheffing nog moet vereffend worden, valt van uittreksels niet af te leiden. Bijgevolg kan niet worden vastgesteld of de middelenvereiste overeenkomstig art. 40ter is voldaan.

De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in deze overbodig. Gezien we geen zicht hebben op de huidige bestaansmiddelen van de Belg is niet vastgesteld dat ze ontoereikend zijn en hoeft dus ook niet te worden bepaald welk bedrag ter beschikking hoort te zijn in afwijking op de norm zoals verwoord in art. 40ter.

Ook de aanvraag van de minderjarige [P.E.] wordt geweigerd. De aanvraag van het kind werd gezamenlijk gedaan met de aanvraag van de moeder. Het is dan ook redelijk te stellen dat moeder en kind de intentie hadden zich gezamenlijk in België bij de stiefvader van het kind te vestigen. In die zin volgt het kind de verblijfssituatie van de moeder. Het is niet in het belang van de minderjarige om het van de ouders te scheiden.

Voor zover betrokkene wel degelijk de bedoeling zou hebben, onafhankelijk van haar eigen verblijfssituatie, het kind achter te laten bij de stiefvader, dient te worden opgemerkt dat de vader ([P.H.A.]) het kind enkel de toestemming geeft om met de moeder te reizen tussen Armenië en België en andere Schengenlanden. Er staat allermindst dat de vader zijn toestemming geeft om het minderjarige kind bij de Belgische stiefvader achter te laten. Bovendien staat in deze ouderlijke toestemming letterlijk geschreven dat adoptie of verblijf in een ander land dan Armenië niet afgesproken is. Bijgevolg voldoet deze toestemming niet.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkenen. Het AI van betrokkenen dient te worden ingetrokken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 40*bis*, §2, eerste lid, 3°, 40*ter*, 42, § 1 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringsplicht van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.1.1. Standpunt van de verzoekende partijen

Na een theoretische uiteenzetting van de geschonden bepalingen en beginselen, stellen de verzoekende partijen dat zij in het kader van hun initiële aanvraag diverse stukken hebben toegevoegd die moeten bewijzen dat de Belgische referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Zij wijzen erop dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon gelijk moeten zijn aan minstens 120% van het leefloon, dat overeenkomt met 1524,61 euro. Zij stellen echter dat er tevens rekening gehouden dient te worden met de aard en regelmatigheid van deze inkomsten en wijzen op het arrest Chakroun van het Hof van Justitie van 4 maart 2020 om te stellen dat de bestaansmiddelen voldoende zijn als ze gelijk zijn aan minstens 100% van het leefloon.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat niet met voldoende zekerheid geverifieerd kan worden of de Belgische referentiepersoon nog steeds een zelfstandige activiteit uitoefent, doch wordt er niet ontkend dat de referentiepersoon tussen januari en oktober 2019 'aanzienlijke' bedragen heeft ontvangen in het kader van zijn zelfstandige activiteit. De verzoekende partijen betogen verder dat de tussenresultaten van de boekhouder niet zomaar als een verklaring op eer beschouwd dienen te worden, daar deze volledig overeenkomen met de ontvangen bedragen. De verzoekende partijen stellen dat, los van het gegeven dat de verwerende partij zelf om aanvullende informatie had kunnen vragen of dit had kunnen opzoeken, de verwerende partij niet betwist dat de Belgische referentiepersoon over aanzienlijk grote bedragen beschikte, gedurende een lange periode. Zij stellen dat de verwerende partij goed wist dat deze bedragen werden gestort in het kader van de handelingen als zelfstandige en dat zij dus niet kan stellen dat het niet duidelijk is waarom de Belgische referentiepersoon deze bedragen heeft ontvangen. Wat betreft de aanslagbiljetten, wijzen de verzoekende partijen erop dat op elke pagina het nationaal nummer van de Belgische referentiepersoon vermeld staat en dat deze stukken aldus ten onrechte niet in aanmerking werden genomen.

De verzoekende partijen betogen verder dat de verwerende partij eerst een behoefteanalyse dient te maken. Zij stellen dat de verwerende partij onterecht van oordeel is dat de behoefteanalyse overbodig is. De verzoekende partijen zijn van mening dat de verwerende partij over voldoende objectieve gegevens beschikt om de behoefteanalyse uit te voeren. Het is manifest incorrect en in strijd met de gegevens van het administratief dossier om te stellen dat de verwerende partij geen overzicht heeft van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon. Zij stellen dat de verwerende partij in het kader van artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, alle bescheiden en inlichtingen kan opvragen aan de verzoekende partijen om zicht te krijgen op de behoeftes van het gezin. Zij wijzen erop dat de verwerende partij geen gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om inlichtingen op te vragen. De verzoekende partijen zijn van oordeel dat de verwerende partij onzorgvuldig heeft geoordeeld door geen rekening te houden met de behoeftes van het gezin en de inkomsten uit de zelfstandige activiteit.

2.1.2. Standpunt van de verwerende partij

De verwerende partij stelt dat er geen schending is van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, daar de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Zowel de juridische als de feitelijke overwegingen worden weergegeven.

De verwerende partij stelt verder dat de eerste verzoekende partij niet betwist dat zij enkel de documenten zoals besproken in de bestreden beslissing heeft voorgelegd voor het nemen van de bestreden beslissing. Voor zover de eerste verzoekende partij verwijst naar stukken die in het kader van een eerdere aanvraag werden neergelegd, stelt de verwerende partij dat het aan de eerste verzoekende partij toekomt om haar aanvraag met alle nodige documenten te stofferen. De verwerende partij betoogt dat het niet de taak is van de verwerende partij om leemtes in de bewijsvoering van de verzoekende partij te gaan opvullen door te graven in eerdere aanvragen. Zij wijst er tevens op dat, in tegenstelling tot

het betoog van de eerste verzoekende partij, op de verwerende partij geen plicht rust om aanvullende informatie op te vragen indien de voorgelegde stukken niet voldoende of niet langer actueel zijn. De verwerende partij stelt dat er ook op de eerste verzoekende partij een zorgvuldigheidsplicht rust. De eerste verzoekende partij had, als aanvrager van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, zelf aannemelijk moeten maken dat zij aan alle wettelijke voorwaarden voldoet. Zij toont niet aan dat haar niet de gelegenheid werd geboden om alle dienstige stukken neer te leggen en zij kan dan ook niet stellen dat de verwerende partij zelf om inlichtingen had moeten vragen.

Verder stelt de verwerende partij dat de eerste verzoekende partij uitgaat van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt wel degelijk aanvaard dat de voorgelegde bedragen werden overgemaakt aan de Belgische referentiepersoon in het kader van een zelfstandige activiteit, doch wordt er gesteld dat uit de rekeninguittreksels niet kan worden opgemaakt om welke redenen de referentiepersoon die bedragen heeft ontvangen en dat evenmin kan worden opgemaakt wat de kosten en de eigenlijke inkomsten van de referentiepersoon zouden zijn. Door te stellen dat de bankafschriften van ING en Argenta niet voor betwisting vatbaar zijn, weerlegt de eerste verzoekende partij de motieven van de beslissing niet. Zij betwist immers evenmin dat de Belgische referentiepersoon bijkomende lasten moet betalen, als zelfstandige.

Verder stelt de verwerende partij dat de eerste verzoekende partij niet weerlegt dat de boekhouder ten dienste van de referentiepersoon werkt en dat deze de documenten opstelt van de stukken die door de referentiepersoon aan hem worden overgemaakt. Zij wijst erop dat het niet valt uit te sluiten dat de gegevens waarop de boekhouder zich baseert, niet de objectieve gegevens zijn betreffende de netto-inkomsten van de referentiepersoon.

Wat betreft het aanslagbiljet voor inkomsten in het jaar 2017, blijft de verwerende partij bij het standpunt dat uit dit stuk geen identiteit kan worden afgeleid. Bovendien gaat de eerste verzoekende partij niet in op het motief van de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat het aanslagbiljet onvoldoende recent is, zodat het geen zicht biedt op de huidige activiteit en de actuele bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Tot slot stelt de verwerende partij dat de eerste verzoekende partij in haar middel niet aannemelijk maakt dat zij niet in de mogelijkheid was om meer overtuigende en actuele stukken betreffende de huidige beroepssituatie van de referentiepersoon en zijn actuele bestaansmiddelen neer te leggen.

De verwerende partij wijst er nog op dat een behoefteanalyse enkel uitgevoerd dient te worden wanneer niet aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen is voldaan. In de bestreden beslissing wordt geconcludeerd dat er geen bestaansmiddelen voorliggen, zodat dan ook geen behoefteanalyse uitgevoerd dient te worden.

Er blijkt geen schending van de aangevoerde bepalingen en beginselen.

2.2. Beoordeling van het middel

2.2.1. De in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Uit het verzoekschrift blijkt echter dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing kennen, daar zij inhoudelijk kritiek hebben op deze motieven. Aldus maken de verzoekende partijen niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.2.2. Waar de verzoekende partijen de bestreden beslissing inhoudelijk bekritisieren, voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). De materiële motiveringsplicht vereist dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan, wat onder meer inhoudt dat die motieven steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (RvS 29 maart 2012, nr. 218.725). Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht in het licht van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, daar de bestreden beslissing op deze bepaling is gestoeld en de verzoekende partijen tevens de schending van dit artikel aanvoeren.

Artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie:

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

(...)

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.”

In casu wenst de eerste verzoekende partij een gezinshereniging te bekomen met haar echtgenoot, die aldus de stiefvader is van de tweede verzoekende partij en die de Belgische nationaliteit bezit. Uit artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet blijkt dat er dan aangetoond dient te worden dat de Belgische referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de verzoekende partijen meerdere stukken hebben voorgelegd inzake de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon. Echter motiveert de verwerende partij dat uit deze documenten niet kan worden afgeleid dat de Belgische referentiepersoon daadwerkelijke een zelfstandige activiteit uitoefent en aldus beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

De verzoekende partijen stellen dat er ten onrechte geen rekening wordt gehouden met de voorgelegde documenten om de bestaansmiddelen te berekenen. Zij zijn van oordeel dat uit de voorgelegde stukken duidelijk blijkt dat de Belgische referentiepersoon een zelfstandige activiteit uitvoert waarmee hij voldoende verdient. Zij wijzen erop dat de verwerende partij niet betwist dat de Belgische referentiepersoon aanzienlijke bedragen heeft ontvangen van de D.C.D. NV. Dit gegeven wordt in de bestreden beslissing inderdaad niet betwist, maar de verzoekende partijen gaan voorbij aan de overige motieven aangaande de voorgelegde bankenuittreksels:

“Van de rekeninguittreksels op zich kan niet worden afgeleid waarom de referentiepersoon deze bedragen ontvangen heeft en hoelang hij hierover nog kan beschikken. Bij de beoordeling van de bestaansmiddelen dient er rekening gehouden te worden met de stabiliteit en de regelmaat van de bestaansmiddelen. Voor zover die bedragen overgemaakt zijn in het kader van een arbeidsovereenkomst, had de arbeidsovereenkomst duidelijkheid kunnen scheppen over de regelmaat en stabiliteit. Voor zover de bedragen werden overgemaakt in het kader van een mogelijke zelfstandige activiteit van de referentiepersoon bij [D.C.D.] NV dient opgemerkt te worden dat dit slechts een aanwijzing geeft van wat de omzet van betrokkene was in de afgelopen maanden. Welke kosten betrokkene heeft moeten maken om een dergelijk bedrag te kunnen factureren, hoeveel sociale bijdragen betrokkene nog moet betalen en hoeveel bedrijfsvoorheffing nog moet vereffend worden, valt van uittreksels niet af te leiden. Bijgevolg kan niet worden vastgesteld of de middelenvereiste overeenkomstig art. 40ter is voldaan.”

Uit de voorgelegde stukken blijkt inderdaad enkel dat de Belgische referentiepersoon gedurende de periode januari – oktober 2019 een aantal aanzienlijke bedragen heeft ontvangen, doch blijkt noch uit deze stukken, noch uit de overige stukken waarom deze bedragen door D.C.D. NV werden gestort. Hierbij wordt niet betwist dat deze bedragen mogelijk werden gestort in het kader van een zelfstandige activiteit, in tegenstelling tot wat de verzoekende partijen in hun verzoekschrift betogen, maar wordt er gesteld dat deze stukken dan enkel een aanwijzing kunnen zijn van wat de omzet was van de Belgische referentiepersoon in de periode januari – oktober 2019. De verwerende partij motiveert dat uit deze rekeninguittreksels niet kan worden afgeleid welke kosten de Belgische referentiepersoon heeft moeten maken om een dergelijk bedrag te kunnen factureren, hoeveel sociale bijdragen hij nog moet betalen en hoeveel bedrijfsvoorheffing nog moet vereffend worden. Dit wordt niet betwist, laat staan weerlegd door de verzoekende partijen. Het is niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij niet zonder meer de bedragen in de rekeninguittreksels als bestaansmiddelen aanvaard, nu zij niet kan nagaan of deze stabiel, regelmatig of daadwerkelijk toereikend zijn.

Wat betreft het aanslagbiljet van inkomsten 2017 – aanslagjaar 2018, stellen de verzoekende partijen dat het nationaal nummer van de Belgische referentiepersoon te lezen is op elke pagina. Uit het administratief dossier blijkt echter niet dat er op het aanslagbiljet een nummer te lezen is dat overeenkomt met het rijksregisternummer/nationaal nummer van de Belgische referentiepersoon. Bijgevolg is het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te stellen dat de identiteit van de belastingplichtige niet kan vastgesteld kan worden. Bovendien gaan de verzoekende partijen met hun kritiek voorbij aan het feit dat de verwerende partij tevens motiveert dat het aanslagbiljet niet recent genoeg is om te kunnen staven dat de referentiepersoon heden nog steeds een zelfstandige activiteit uitoefent en dat het tevens te oud is om te kunnen vaststellen welke de huidige bestaansmiddelen zijn. De verzoekende partijen hebben nagelaten om op deze motieven verder in te gaan, laat staan om deze te weerleggen.

Voor zover de verzoekende partijen betogen dat de bedragen in de rekeninguittreksels volledig overeenkomen met de balansen (tussenresultaten) die de boekhouder heeft berekend en dat deze dan niet kunnen beschouwd worden als een verklaring op eer, wijst de Raad op het volgende. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partijen twee stukken hebben neergelegd, waarvan zij beweren dat deze zijn opgesteld door een boekhouder. Uit het eerste stuk, *“saldibalans grootboekrekeningen”*, kan echter niet worden afgeleid dat dit stuk opgemaakt is geweest door een erkende boekhouder. Enige naam van een boekhouder of boekhoudkantoor, dan wel een andere manier om dit stuk te kunnen identificeren als afkomstig van een erkende boekhouder, ontbreekt. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te stellen dat dit stuk beschouwd dient te worden als een verklaring op eer, waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Er worden immers geen verdere verifieerbare en onderbouwende bewijsstukken inzake de werkelijke kosten van de referentiepersoon neergelegd. Gezien het gesolliciteerd karakter van dit stuk, kan *in casu* het neergelegde stuk niet in overweging worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen. De verwerende partij heeft geen enkel concreet of objectief stuk ter beschikking dat het stuk in kwestie zou kunnen ondersteunen, uitgezonderd de neergelegde rekeninguittreksels, waaruit echter niet kan worden afgeleid welke kosten, sociale bijdragen of bedrijfsvoorheffing nog verrekend moet worden. Bovendien gaat de verzoekende partij niet verder in op de motieven van de bestreden beslissing.

Het tweede stuk, *“tussenbalans 30.09.2019”*, is opgemaakt door een boekhouder. In de bestreden beslissing wordt er niet betwist dat dit stuk afkomstig is van een erkende boekhouder. Dit stuk kan in principe dan ook beschouwd worden als een begin van bewijs, maar is op zich niet voldoende om te besluiten dat de referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen

beschikt. In de bestreden beslissing wordt er terecht gewezen op het gebrek aan verifieerbare en onderbouwende bewijsstukken. Deze vaststelling komt niet kennelijk onredelijk over, gelet op de hierboven reeds besproken elementen, alsook gelet op de overige motieven van de bestreden beslissing. Er ligt immers enkel een bewijs voor dat de Belgische referentiepersoon in 2017 werkzaam was als zelfstandige. Dit wordt niet betwist door de verzoekende partijen. Verder kan uit de overige neergelegde stukken niet afgeleid worden of de Belgische referentiepersoon als zelfstandige werkt en of hij in deze hoedanigheid gelinkt kan worden aan D.C.D. NV. Het is niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te stellen dat niet met zekerheid gesteld kan worden dat de Belgische referentiepersoon op heden nog een zelfstandige activiteit heeft en dat de neergelegde documenten hierover onvoldoende uitsluitel bieden. De verzoekende partijen leggen immers maar één stuk van een erkend boekhouder voor, waarin een summiere tussenbalans wordt gemaakt, maar waarin niet alle elementen, zie het deel “*voorraadwijzing in 2019-2020*”, zijn opgenomen.

De verzoekende partijen gaan niet in op de overige motieven van de bestreden beslissing inzake de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon. Zij stellen in het verzoekschrift nog dat zij bij hun eerste aanvraag om een verblijfskaart van een familielid van een burger te bekomen ook stukken hebben neergelegd, die in het administratief dossier te vinden moeten zijn. Zij laten echter na te verduidelijken met welke andere documenten de verwerende partij *in casu* nog rekening had moeten houden. Bovendien betwisten zij niet dat de besproken stukken de enige documenten zijn die zij hebben neergelegd aangaande de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij *in casu* – rekening houdend met de documenten en elementen waarover zij beschikte ten tijde van het nemen van de bestreden weigeringsbeslissing – terecht concludeert: “*Bijgevolg kan niet worden vastgesteld of de middelenvereiste overeenkomstig art. 40ter is voldaan.*”

Waar de verzoekende partijen menen dat het aan de verwerende partij toekwam om bijkomende inlichtingen te vragen, kunnen zij niet worden gevolgd. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning, *in casu* van een verblijfskaart, alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij aan de voorwaarden voldoet om de gevraagde vergunning te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid, geldt ook ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het komt de verzoekende partijen aldus evenzeer toe de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen.

Bij de aanvraag werd aan de verzoekende partijen gevraagd om het bewijs te leveren dat de Belgische referentiepersoon voldoet aan de bestaansmiddelenvereiste voorzien in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Het komt de verzoekende partijen, in het kader van de op hen rustende wederzijdse zorgvuldigheidsplicht, toe om hieromtrent zelf stukken voor te leggen die een duidelijk zicht bieden over de effectief verworven inkomsten van de referentiepersoon. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt niet in dat het bestuur er steeds toe gehouden is om, onder meer bij de verzoekende partijen, informatie op te vragen wanneer blijkt dat de door hen ingediende stukken geen volledig zicht bieden op de inkomenssituatie van de referentiepersoon, waardoor niet afdoende kan worden nagegaan of deze inkomsten beantwoorden aan de in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalde voorwaarden. De verzoekende partijen maken het bovendien niet aannemelijk dat zij niet in de mogelijkheid waren om de nodige stukken m.b.t. de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen voor het nemen van de bestreden weigeringsbeslissing voor te leggen.

De verzoekende partijen betogen verder dat de verwerende partij een behoefteanalyse had moeten uitvoeren, zoals bepaald in artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Nu de verzoekende partijen er niet in slagen het motief te weerleggen dat de verwerende partij op basis van het geheel van de beschikbare gegevens geen zicht heeft op de precieze aard en het nettobedrag van het huidige inkomen van de referentiepersoon, wordt niet ingezien waarom de verwerende partij een behoefteanalyse of een onderzoek naar de concrete situatie van het gezin had moeten voeren. Een gebrek aan bewijs van bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet impliceert namelijk de afwezigheid van elk bestaansmiddel, zoals gedefinieerd in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en wanneer deze bestaansmiddelen onbestaande zijn, komt het immers evident voor dat zij ook onvoldoende zijn om te voorkomen dat de verzoekende partijen, als echtgenote en stiefdochter van de Belgische onderdaan, op hun beurt ten laste zouden vallen van de openbare overheden (cf. RvS 11 juni 2013, nr. 223.807). De verzoekende partijen kunnen dus ook niet volhouden dat de verwerende partij in het kader van de behoefteanalyse hen diende uit te nodigen om de nodige stukken voor te leggen.

Waar de verzoekende partijen nog verwijzen naar het arrest Chakroun van het Hof van Justitie (C-578/08, 4 maart 2010) om te stellen dat de inkomensnorm, die bepaald wordt in de Vreemdelingenwet, enkel als een referentiebedrag beschouwd mag worden, wijst de Raad op het volgende. In de bestreden weigeringsbeslissing wordt geen verwijzing gemaakt naar de inkomensnorm van 120% van het bedrag, bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet, noch wordt het verblijf dus geweigerd op basis van het niet-behalen van deze norm.

De verzoekende partijen maken een schending van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 40ter en 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel niet aannemelijk. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.2.3. De verzoekende partijen voeren in de hoofding van hun middel tevens de schending aan van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Zij laten echter na om deze schending verder concreet uit te werken. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist echter dat zowel de geschonden rechtsregel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168 403; RvS 8 januari 2007, nr. 166 392; RvS 29 november 2006, nr.165 291). Het louter vermelden van een schending van een wetsbepaling, zonder verder te duiden op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling schendt, voldoet niet om te kunnen spreken van een rechtsmiddel. Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk.

2.2.4. De verzoekende partij heeft geen gegrond middel ontwikkeld.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de eerste verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de eerste verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier augustus tweeduizend twintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. SOETINCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

M. RYCKASEYS